

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 90/2020
30.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Субашић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења, одлучујући о захтеву Трећег основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Прр 49/20, на седници одржаној 30.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Трећег основног суда у Београду Прр 49/20, одређује се Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужиоци су 18.03.2020. године поднели тужбу Трећем основном суду у Београду, ради исплате на име новчаног обештећења у износу од по 1.000 евра у динарској противвредности, заједно са законском затезном каматом, због утврђене повреде права на суђење у разумном року у парници из радног односа у предмету тог суда П1 75/2014.

Трећи основни суд у Београду, уз допис Прр 49/20 од 17.06.2020. године, доставио је списе предмета Врховном касационом суду ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео, да тужиоци пред Трећим основним судом у Београду воде радни спор у предмету П1 75/2014 и да је тај суд решењем Р4П 193/2019 од 25.12.2019. године усвојио приговор тужилаца и утврдио да је истима повређено право на суђење у разумном року у том предмету, при чему је као тужена означена Република Србија, Министарство правде у поступку поводом утврђене повреде права на суђење у разумном року који се води пред тим судом.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Према оцени овога суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда представља оправдан разлог који је од утицаја за одређивање другог стварно надлежног суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић